

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 12/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. V., D., zastúpeného advokátom JUDr. V. B., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 299/2009 z 30. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. M. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2011 doručená sťažnosť Mgr. M. V. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia v záhlaví označených základných práv rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 30. mája 2011 v časti, ktorým bolo jeho dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) z 2. decembra 2008 odmietnuté pre neprípustnosť.

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti najskôr uviedol, že využil aj podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti označenému rozsudku krajského súdu, ktorý však bol pre prekročenie lehoty na jeho podanie odložený, a tiež zdôraznil, že nešlo o potvrdzujúci, ale o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu v časti priznaných úrokov z omeškania, a preto najvyšší súd mal jeho dovolanie meritórne prerokovať. Ak tak neurobil, bola naplnená základná podmienka na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie a vydanie nálezu, ktorým bude konštatované, že základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces boli rozsudkom najvyššieho súdu porušené, napadnutý rozsudok najvyššieho súdu v časti o odmietnutí dovolania sa zruší a vec sa vráti tomuto súdu na ďalšie konanie a prizná sa mu náhrada trov konania v sume 741,75 €, ktorú mu uhradí najvyšší súd.

3. Ústavný súd z časti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vo vzťahu k sťažovateľovi zistil, že krajský súd v rozhodnutí o príslušenstve pohľadávky (úrok z omeškania) rozhodol totožne ako súd prvého stupňa (3 % p.a.), takže potvrdením rozsudku Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) u sťažovateľa nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a na základe toho najvyšší súd jeho dovolanie ako neprípustné odmietol.

4. Po preštudovaní ústavnej sťažnosti a obsahu napadnutých rozhodnutí ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená; z obsahu rozhodnutia najvyššieho súdu totiž nevyplýva porušenie práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces u sťažovateľa.

5. Podstatou námietok sťažovateľa proti rozhodnutiu o dovolaní je nesúhlas so spôsobom posúdenia prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 238 ods. 1 OSP. V prerokovávanej veci nemožno najvyššiemu súdu vytknúť žiadne ústavnoprávne pochybenie. Námietkami sťažovateľa uplatnenými v dovolaní sa zaoberal a po preskúmaní veci dospel k odôvodnenému záveru, že dovolanie smerovalo výlučne proti potvrdzujúcemu výroku odvolacieho súdu (okresný súd i krajský súd zhodne priznali z prisúdenej istiny 3 % úrok z omeškania p.a.), proti ktorému dovolanie z dôvodov uvedených v ustanovení § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP nebolo objektívne prípustné (§ 238

ods. 1 OSP). V tomto smere najvyšší súd rešpektoval aj svoju predchádzajúcu judikatúru, na ktorú veľmi správne v odôvodnení rozsudku poukázal (pozri cit. R 12/1994, rozsudky sp. zn. 1 Cdo 182/2009 a sp. zn. 3 Cdo 137/2004). Zo skutočnosti, že najvyšší súd posúdil prípustnosť dovolacích dôvodov inak, než sťažovateľ, nemožno bez ďalšieho urobiť záver o zásahu do práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

6. Ústavný súd teda nezistil, že by napadnuté rozhodnutie porušilo sťažovateľom tvrdené práva. Právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručujú, že vec bude pred súdom prejednaná, ale nie je možné ich vykladať tak, že garantujú úspech v konaní alebo zaručujú právo na rozhodnutie od najvyššieho súdu, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa. Skutočnosť, že sťažovateľ so závermi najvyššieho súdu nesúhlasí, nemôže sama osebe založiť odôvodnenosť ústavnej sťažnosti.

7. V nadväznosti na už uvedené závery ústavný súd návrh sťažovateľa bez prítomnosti účastníkov a na neverejnom zasadnutí odmietol ako zjavne neopodstatnený podľa § 25 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2012